

Til Birgittas Vadstena

Ved den nordøstlige bred af Vättern ligger Vadstena. Jeg er kommet der til i bil og til fods, og min sidste tur til stedet foregik på cykel. At komme til Vadstena som pilgrim er også at besøge Birgitta. Den hellige Birgitta af Vadstena, siden 1999 Europas skytshelgen, sætter endnu sit præg på alt omkring den store ”Blåkirke”, byens kloster og pilgrimscentrum.

Når man kommer ad vejen til Vadstena er det første, man ser, to spir: Det plumpe slotstårn, magtens symbol, og det slanke kirkespir, der som en finger peger mod himlen, sådan som Birgitta ville have det. Kirkens indre er forandret. Den store balkon, hun forlangte bygget til nonnerne, er borte, så nu kan mænd og kvinder fejre gudstjeneste sammen. Og til hverdag kan alle, der vil det, tage del i tidebønnerne, som holdes forskellige steder i den meget store kirke i samarbejde med pilgrimscentrum.

Kirken er bygget helt efter Birgittas anvisninger. Fruen døde i 1343, og kirken indviedes først i 1430, så hun så den aldrig, men den kom til at danne ramme om et klosterliv hvis indflydelse rækker til vore dage. Det er en helt særlig oplevelse at sidde i det store kirkerum og vide, at det er blevet til, fordi en særdeles tros- og viljestærk kvinde for ca. 700 år var overbevist om, at det var hendes livsopgave, givet af Gud, at skabe denne ramme for evangelieforkyndelse og praktisk kristendom.

De to ting går stadig hånd i hånd i Vadstena. Både i det nye kloster af Birgittas egen orden og i den gamle klosterkirke og det meget ydmyge, men vidtfavnende pilgrimscentrum, der er indrettet i nogle gamle bygninger ved siden af kirken. Man siger, der har været bageri engang. Nu bages de også brød og skænkes kaffe, der holdes andagter og føres samtaler. Der er enkle overnatningsmuligheder og et lille kapel, hvor den daglige pilgrimsmesse holdes. Der arrangeres lange og korte

pilgrimsvandring, og det sker alt sammen til lyden af Birgittas bøn: ”Herre, vis mig din vej, og gør mig villig til at vandre den.”

Peter Grarup

26/7 2012